

РЕШЕНИЕ

№ 117

гр. Велико Търново , 26.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на четиринадесети юли, през
две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА
ДИМИТРИНКА ГАЙНОВА

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от ДИМИТРИНКА ГАЙНОВА Въззивно
гражданско дело № 20214000500205 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С решение № 260082 от 22.03.2021г. по гр.д. № 179/ 2020г. по описа на Русенски окръжен съд, е отхвърлен като неоснователен предявеният от ПЛ. ЛЮБ. Ш. и ЕМ. ЛЮБ. Б., двете от гр.Русе, против „ЕОС Матрикс“ ЕООД-гр.София иск с правно основание чл.439 ГПК за установяване, че не дължат солидарно сумата 58474,76 лв. главница и 53940,68 лв. лихва за забава, представляващи задължението по издадения по ч.гр.д. № 2659/ 2009г. изпълнителен лист, за принудителното събиране на които е образувано изп.дело № 01475/ 2019г. по описа на ЧСИ М., рег.№ 831 на КЧСИ.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от П.Ш. и Е.Б., двете чрез пълномощника адв.Н.В., в която се сочи, че решението е неправилно и незаконосъобразно по изложени за това доводи. Счита за неправилен извода на съда, че в изп.производство пред ЧСИ с рег.№ 760 са събрани чрез различни способы на принудително изпълнение суми и от двете

ищи, като последното отбелязване е за постъпили от наложен заповест суми през 2015г., което се установявало от извършените на гърба на изпълнител отбелязвания. Счита за неправилен извода на ОС-Русе, че ЧСИ е прекратил изп.производство с постановление от 17.08.2018г. след изтичане на двугодишен срок в рамките на който вискателят не е поискал да се извърши принудително изпълнение. Счита, че неправилно ОС-Русе не е съобразил, че първоначално образуваното изп.производство по изп.дело № 542/ 2009г. по описа на ЧСИ с рег.№ 760 е прекратено по силата на закона-чл.433 ал.1 т.8 ГПК:по отношение на П.Ш.-на 17.04.2014г. с изтичане на двугодишния срок от последното извършено действие по принудително изпълнение-17.04.2012г., като към 17.04.2019г. е изтекла петгодишната погасителна давност съгласно чл.117 ЗЗД; по отношение на Е.Б.-на 09.07.2012г. с изтичане на двугодишния срок от последното извършено действие по принудително изпълнение-09.07.2010г., като към 09.07.2017г. е изтекла петгодишната погасителна давност съгласно чл.117 ЗЗД. Соча, че извършените действия по принудително изпълнение след настъпилата по силата на закона перемпция не поражда правни последици. Счита, че неправилно съдът не е съобразил, че длъжниците, макар и солидарни, се ползват от правата по чл.125 ЗЗД и в този смисъл изтеклата погасителна давност по отношение на единия не ползва другия, т.е. за всеки от тях вземането на кредитора може да бъде погасено в различни моменти. Моли въззивният съд да отмени решението на ОС-Русе и да уважи предявения иск.Претендира разноси за двете инстанции за адв.възнаграждение по чл.38 ал.2 от ЗА.

В законоустановения срок е постъпил отговор на въззивната жалба от ответника по жалба „ЕОС Матрикс“ ЕООД-гр.София чрез пълномощника адв.М.Обрешкова. Заема се становище за неоснователност на жалбата по изложени за това доводи с искане същата да бъде оставена без уважение, а решението на ОС-Русе да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноси.

Великотърновският апелативен съд, в качеството си на въззивна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата оплаквания, отговора на ответника по жалба и като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното :

След извършена служебна проверка по реда на чл. 269 пр. 1 от ГПК въззивният съд счита, че обжалваното решение е валидно изцяло и е допустимо.

По същество решението е правилно и законосъобразно.

Фактическата обстановка по делото е правилно и всестранно изяснена от първоинстанционния съд, като същият е съобразил всички събрани по делото доказателства и е достигнал до правилни изводи относно това какви факти се установяват с тях. По тези причини настоящата инстанция възприема изцяло така изяснената фактическа обстановка по делото, поради което не я възпроизвежда отново.

Правните изводи на първоинстанционния съд, формирани въз основа на установената от този съд фактическа обстановка, са правилни. Въззивната инстанция с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК възприема изцяло мотивите на първоинстанционния съд, които са в съответствие със закона и константната практика. На основание горепосочения текст въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния съд относно неоснователността на предявените иски.

По направените оплаквания от страна на жалбоподателите, съдът намира същите за неоснователни.

Оплакването, че е неправилен изводът на съда, че в изп.производство пред ЧСИ с рег.№ 760 са събрани чрез различни способы на принудително изпълнение суми и от двете ищци, като последното отбелязване е за постъпили от наложен заповест суми през 2015г., което се установявало от извършените на гърба на изп.лист отбелязвания, е неоснователно. Видно от приложения изп.лист № 2568 от 29.05.2009г., издаден по ч.гр.д. № 2659/2009г. по описа на РС-Русе, срещу П.Ш. и Е.Б. солидарно да заплатят в полза на „Алианц банк България“ АД-гр.София, въз основа на същия е било образувано изп.дело № 542/ 2009г. по описа на ЧСИ Цв.Георгиева, рег.№ 760. На гърба на изп.лист са отбелязани извършените от ЧСИ действия по принудително изпълнение за периода 16.07.2009г.-26.01.2015г.-заповест върху трудовото възнаграждение на Е.Б. и П.Ш. /последно извършеният превод за П.Ш. е на 29.06.2011г., а за Е.Б.-на 26.01.2015г./.

Оплакването, че е неправилен изводът на ОС-Русе, че ЧСИ е прекратил изп.производство с постановление от 17.08.2018г. след изтичане на двугодишен срок в рамките на който вискателят не е поискал да се извърши принудително изпълнение, е неоснователен. След изтичане на двугодишния срок, предвиден в чл.433 ал.1 т.8 ГПК, ЧСИ Георгиева е прекратила изп.производство на това основание, като това постановление за прекратяване има само констативно, а не конститутивно действие, тъй като перемпцията настъпва по силата на закона при наличието на предпоставките за това- в случая на 26.01.2017г. /две години след изтичане на последното действие по принудително изпълнение-26.01.2015г., както е отбелязано в изп.лист/. От тази дата до образуване на последващото изп.производство от цесионера „ЕОС Матрикс“ ЕООД /вземането на „Алианц банк България“ АД е цедирано от нея на посоченото дружество на 10.01.2019г./-на 14.11.2019г. под № 1475/ 2019г. на ЧСИ М.М. с рег.№ 831 с район на действие ОС-Русе, не е изтекъл петгодишният давностен срок за погасяване на вземането.

Оплакването, че неправилно съдът не е съобразил, че длъжниците, макар и солидарни, се ползват от правата по чл.125 ЗЗД и в този смисъл изтеклата погасителна давност по отношение на единия не ползва другия, т.е. за всеки от тях вземането на кредитора може да бъде погасено в различни моменти, е неоснователно. Нормата на чл.125 от ЗЗД регламентира как се отразява прекъсването или спиране на давността по отношение на един от солидарните длъжници спрямо останалите такива - прекъсването или спирането спрямо един няма отношение към останалите солидарни длъжници. Съобразно разпоредбата на чл.433 ал.1 т.8 ГПК, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява. Срокът, установен с цитираната норма, е преклузивен, а не давностен и започва от тече от последното извършено и/или редовно поискано изпълнително действие по изпълнителното дело. Изтичането на този срок води до прекратяване на започналото изпълнително производство, но не води до погасяване на материалното право и след неговото изтичане може да започне ново изпълнително производство. Съгласно приетото с т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК прекратяването поради т. нар. "перемпция" настъпва по силата на

закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правнорелевантни факти. Разпоредбата на чл.433 ал.1 т.8 ГПК регламентира последиците при пълно бездействие на вискателя за горния срок по самото дело, а не спрямо един или друг от солидарните длъжници. Прекратяване по чл.433 ал.1 т.8 ГПК по отношение на някои от солидарните длъжници не може да настъпи, доколкото предприемане на изпълнителни действия спрямо един от тях неминуемо рефлектира върху правната сфера и на всички останали. По отношение на останалите солидарни длъжници не може да се приеме, че е налице бездействие, което да е основание за прекратяване на изпълнителното дело. Между солидарните длъжници е налице единство в предмета на престацията към кредитора, и той може да иска изпълнение на цялото задължение, от когото и да е от тях – чл.122 ал.1 ЗЗД. Съгласно чл.123 ал.1 ЗЗД, действието на изпълнението от един съдлъжник е в полза на всички солидарни длъжници, като смисълът на нормата е да се прекрати, колкото е възможно по-скоро състоянието на солидарност, което е обременително за съдлъжниците. Удовлетворяването на вискателя чрез осъществяването на изпълнителен способ с предмет имущество на някой от солидарните длъжници има прекратителен ефект по отношение на изпълнението спрямо задълженията и на останалите съдлъжници - т. е., с оглед общото действие на изпълнението, за разлика от давността по см. На чл.125 ЗЗД, преклузията по чл. 433ГПК няма относително действие. От изложеното следва, че преклузивният срок уреден с нормата на чл.433 ал.1 т.8 ГПК не тече самостоятелно за всеки солидарен длъжник, а общо за солидарните длъжници, поради което не се следва да се прави аналогия с материалноправната разпоредба на чл.125 ЗЗД относно прекъсване и спиране на давността спрямо солидарните длъжници. Както се установява от доказателствата по делото, а и страните не спорят, задължението предмет на изпълнителното дело е при условията на солидарност между П.Ш. и Е.Б., а в периода от 16.07.2009г.-26.01.2015г. с а предприемани действия по съдебното изпълнение, които многократно са прекъсвали давността, след което е започвало да тече нова такава, като няма период, в който да не са извършвани действия и това да е довело до изтичане на давността по отношение на ищите в настоящото дело. Обстоятелството, че действията по принудително изпълнение след определен период /след 29.06.2011г./ са насочени основно

върху имуществото на един от солидарните длъжници не следва да се отразява на съдбата на изпълнителното производство по отношение на другия солидарен длъжник. В този смисъл е неоснователно и оплакването, че неправилно ОС-Русе не е съобразил, че първоначално образуваното изп.производство по изп.дело № 542/ 2009г. по описа на ЧСИ с рег.№ 760 е прекратено по силата на закона-чл.433 ал.1 т.8 ГПК:по отношение на П.Ш.-на 17.04.2014г. с изтичане на двугодишния срок от последното извършено действие по принудително изпълнение-17.04.2012г., като към 17.04.2019г. е изтекла петгодишната погасителна давност съгласно чл.117 ЗЗД; по отношение на Е.Б.-на 09.07.2012г. с изтичане на двугодишния срок от последното извършено действие по принудително изпълнение-09.07.2010г., като към 09.07.2017г. е изтекла петгодишната погасителна давност съгласно чл.117 ЗЗД, е неоснователно.

Горните съображения мотивират съда да приеме, че предявените субективно съединени иски са неоснователни и като такъв следва да бъде отхвърлен.

С оглед изложеното и предвид на това че обжалваното решение не страда от посочените в жалбата пороци, същото следва да бъде потвърдено от въззивния съд. Разноски са поискани от ответника по жалба, но тъй като липсват данни такива да са направени, то не се присъждат.

Водим от горното, ВТАС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260082 от 22.03.2021г. по гр.д. № 179/ 2020г. по описа на Русенски окръжен съд.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____